

Dr hab. Marek Herma, prof. nadzw. UP

Instytut Historii i Archiwistyki

Uniwersytet Pedagogiczny im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie

OCENA

dorobku naukowego i rozprawy habilitacyjnej dra Mariusza W. Majewskiego pt.

Rozwój motoryzacji w Drugiej Rzeczypospolitej

I. UWAGI WSTĘPNE

Dr Mariusz W. Majewski jest absolwentem Wyższej Szkoły Pedagogicznej (aktualnie Uniwersytet Pedagogiczny) im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie. W 1983 roku obronił pracę magisterską pt. *Polski przemysł lotniczy w dwudziestoleciu międzywojennym*, napisaną pod kierunkiem dra Jerzego Gołębiowskiego.

Droga awansu naukowego Habilitanta nie była ani łatwa, ani typowa. Po ukończeniu studiów magisterskich przez ponad dwadzieścia lat pracował na stanowisku nauczyciela historii i wiedzy o społeczeństwie w szkolnictwie publicznym, co wiązało się z nikłymi szansami na wsparcie organizacyjno-finansowe przy realizacji aspiracji naukowych. Mimo piętrzących się przeszkód nie rezygnował jednak z pracy badawczej i podtrzymywał kontakty naukowe ze swym promotorem dr. hab. Jerzym Gołębiowskim. Bez wątpienia wywarły one decydujący wpływ na krystalizację zainteresowań naukowych Habilitanta w obszarze historii gospodarczej, czego wyrazem była rozprawa doktorska pt. *Geneza i rozwój przemysłu lotniczego w II Rzeczypospolitej*, obroniona w 1998 roku na Wydziale Humanistycznym Wyższej Szkoły Pedagogicznej im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie.

Ważną cezurę w dalszym rozwoju naukowym Habilitanta stanowi rok 2007, gdy został zatrudniony na stanowisku asystenta (od 2008 roku – adiunkta) w Katedrze Historii Najnowszej Polski (aktualnie Katedra Historii Najnowszej), jednostce organizacyjnej Instytutu Historii (aktualnie Instytut Historii i Archiwistyki) Akademii Pedagogicznej (aktualnie Uniwersytet Pedagogiczny) im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie. Jako nauczyciel akademicki zyskał możliwość prowadzenia systematycznych i zakrojonych na szeroką skalę badań archiwalno-bibliotecznych w polskich i zagranicznych ośrodkach naukowych. Efekty tychże kwerend znalazły swoje odzwierciedlenie w publikowanym dorobku naukowym i popularnonaukowym Habilitanta.

II. OCENA DOROBKU NAUKOWEGO

Na dorobek naukowy dra Mariusza W. Majewskiego, opublikowany po uzyskaniu stopnia naukowego doktora składają się:

1. Monografie naukowe – 2
2. Artykuły w czasopismach naukowych – 11
3. Rozdziały w pracach zbiorowych – 13

Artykuły, które Habilitant wykazał, jako złożone do druku nie stały się przedmiotem mojej oceny, gdyż nie zostały jeszcze opublikowane.

Analiza tematyki dorobku naukowego dra Majewskiego pozwala wyodrębnić cztery obszary zainteresowań, na których koncentruje On swój wysiłek badawczy. Należą do nich:

1. Badania nad dziejami przemysłu lotniczego w Drugiej Rzeczypospolitej.
2. Studia nad rozwojem przemysłu motoryzacyjnego w Polsce w okresie międzywojnia.
3. Analiza roli państwa w rozwoju krajowego systemu połączeń drogowych, kolejowych i lotniczych w międzywojennej Polsce.
4. Ocena roli elit politycznych Drugiej Rzeczypospolitej w procesach decyzyjnych wpływających na politykę gospodarczą państwa.

Na wstępie pragnę zaznaczyć, że dr Majewski podejmując studia nad problematyką przemysłu lotniczego, a następnie przemysłu motoryzacyjnego w Drugiej Rzeczypospolitej, która stanowi wiodący kierunek jego badań, stanął przed poważnym wyzwaniem. Zmuszony był bowiem opanować skomplikowaną terminologię specjalistyczną, wejść w problematykę techniczną związaną z produkcją nowoczesnych, jak na owe czasy, konstrukcji lotniczych i samochodowych oraz przyswoić sobie umiejętność analizy zagadnień związanych z rozwojem obu gałęzi przemysłu w kontekście przebudowy społeczno-gospodarczej Polski w okresie międzywojnia. Należy z uznaniem podkreślić, że Habilitant pokonał pomyślnie powyższe trudności co z jednej strony dało mu podstawy solidnego warsztatu naukowego, a zarazem było *conditio sine qua non* rozwijania pogłębionych badań w tym obszarze historii gospodarczej Polski.

Rezultatem prowadzonych przez dra Majewskiego kwerend archiwalnych i bibliotecznych było opublikowanie w latach 2003–2007 serii czterech artykułów, z których trzy zostały zamieszczone w periodyku „Annales Academiae Paedagogicae Cracoviensis. Studia Historica”, wydawanym przez Instytut Historii Akademii Pedagogicznej im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie, a jeden w pracy zbiorowej pokonferencyjnej. Autor rozwinął w nich szereg wątków zasygnalizowanych wcześniej w dysertacji doktorskiej.

W dorobku Habilitanta po doktoracie poczesne miejsce zajmuje monografia pt. *Przemysł lotniczy w Lublinie 1919–1939*, opublikowana nakładem ZP Grupa Sp. z o.o. w Warszawie w 2009 r. Przedstawił w niej dzieje zakładów przemysłowych Lublina wyspecjalizowanych w produkcji sprzętu lotniczego, koncentrując uwagę przede wszystkim na powstających tam nowoczesnych konstrukcjach lotniczych. Podstawę źródłową studium stanowią dokumenty zdeponowane w archiwach polskich i zagranicznych, w tym m.in. w zasobach Centralnego Archiwum Wojskowego (aktualnie Centralne Archiwum Wojskowe Wojskowego Biura Historycznego) w Warszawie, Archiwum Akt Nowych w Warszawie, Archiwum Państwowego w Lublinie, Archiwum Państwowego w Radzynie Podlaskim oraz Archiwum Instytutu Polskiego i Muzeum im. gen. W. Sikorskiego w Londynie. Autor wykorzystał ponadto publikowane zbiory dokumentów oraz pamiętniki, wspomnienia i relacje świadków epoki. Dla uzyskania pełnego obrazu opisywanej i analizowanej problematyki eksplorował ponadto 32 tytuły prasowe, w tym przedwojenne fachowe periodyki zamieszczające materiały na temat lotnictwa (np. „Przegląd Lotniczy”, „Skrzydłata Polska”). Konstrukcja pracy jest przejrzysta, podział na rozdziały, i przyporządkowanie materiału do nich, logiczny i uzasadniony. Na gruncie polskiej historiografii jest to pierwsze całościowe studium poświęcone funkcjonowaniu i osiągnięciom lubelskiego ośrodka przemysłowego w zakresie konstrukcji lotniczych. Walory monografii podnosi zamieszczona w niej dokumentacja fotograficzna prezentująca sprzęt lotniczy oraz sylwetki jego konstruktorów i producentów. Dziwić może jedynie, że Autor zaniechał sporządzenia wykazu zamieszczonych w tekście fotografii oraz nie podał precyzyjnie źródła pochodzenia każdej z nich. Wśród niedociągnięć pracy, które obciążają zarówno Autora jak i edytora, wymienić należy ponadto niezamieszczenie indeksu nazwisk oraz indeksu konstrukcji lotniczych, co stanowi poważne utrudnienie dla czytelnika.

Badania nad dziejami przemysłu lotniczego Drugiej Rzeczypospolitej Habilitant kontynuował w latach 2010–2016. W tym okresie opublikował pięć artykułów, w tym dwa w czasopismach naukowych oraz trzy w pracach zbiorowych pokonferencyjnych. Przedmiotem jego dociekań były kwestie związane z rozwojem polskiego lotnictwa cywilnego i wojskowego w latach 30. XX wieku, problem szkolenia kadr lotniczych, eksportu polskiego sprzętu lotniczego do sojuszniczej Rumunii oraz biografie osób związanych z procesem produkcji nowoczesnych konstrukcji lotniczych.

Drugi obszar zainteresowań badawczych Habilitanta stanowią studia nad genezą i rozwojem przemysłu motoryzacyjnego w Drugiej Rzeczypospolitej. Rozwijanie tego nowego kierunku badawczego, równoległe z kontynuowaniem badań nad dziejami przemysłu

lotniczego, stało się możliwe po roku 2007, w związku z zatrudnieniem dra Majewskiego na etacie naukowo-dydaktycznym w Instytucie Historii Akademii Pedagogicznej im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie. W latach 2007–2017 Habilitant prowadził szczegółowe badania w archiwach polskich, szwajcarskich, czeskich, ukraińskich i litewskich, których efektem było powstanie dojrzałych opracowań o rozbudowanej bazie źródłowej.

Tematycznie są to studia poświęcone procesowi tworzenia polskiego przemysłu motoryzacyjnego w okresie międzywojnia. Częstkowe wyniki swych badań dr Majewski opublikował w formie spójnego tematycznie zbioru artykułów na łamach krakowskich periodyków naukowych: „Annales Academiae Paedagogicae Cracoviensis. Studia Historica” (5) i „Studia Historyczne” (1) oraz w pracach zbiorowych (5). Dalekosiężnym efektem prowadzonych badań archiwalnych było wykrystalizowanie się koncepcji rozprawy habilitacyjnej syntetyzującej tematykę przemysłu motoryzacyjnego przedwojennej Polski.

W ramach trzeciego nurtu badawczego Habilitant skupia się na analizie roli państwa polskiego w rozwoju krajowego systemu połączeń drogowych, kolejowych i lotniczych w okresie międzywojnia. Efektem pogłębionych analiz nad omawianą problematyką są artykuły zamieszczone w „Studiach Historycznych” (1) oraz w pracach zbiorowych pokonferencyjnych (3).

Czwarty obszar zainteresowań badawczych Habilitanta koncentruje się wokół oceny roli elit politycznych Drugiej Rzeczypospolitej w procesach decyzyjnych wpływających na politykę gospodarczą państwa. Pierwsze wyniki swych dociekań dr Majewski przedstawił w artykule pt. *Elity II Rzeczypospolitej w ikonografii Ilustrowanego Kuryera Tygodniowego „Światowid”*, opublikowanym w materiałach pokonferencyjnych w 2017 roku.

Dorobek naukowy dra Mariusza W. Majewskiego z ocenianych lat 1998–2017, okresu między doktoratem a wszczęciem przewodu habilitacyjnego, nie jest zapewne zbyt obszerny, ale dostrzegalny jest wyraźny rozwój naukowy Habilitanta, z dużą dynamiką po 2007 roku. Zarówno przedłożona do oceny monografia pt. *Przemysł lotniczy w Lublinie 1919–1939*, jak również artykuły zamieszczone w recenzowanych czasopismach naukowych (11) i pracach zbiorowych (13) świadczą o opanowaniu warsztatu historycznego oraz umiejętności analizy i krytyki źródeł. Teksty dra Majewskiego posiadają solidną podstawę źródłową, gdyż są efektem gruntownych kwerend archiwalnych i bibliotecznych. Tym bardziej zaskakuje więc fakt, że Habilitant nie podjął próby opublikowania swych ustaleń badawczych w czołowych czasopismach ogólnopolskich o ugruntowanej reputacji. Spośród 11 artykułów napisanych po doktoracie zaledwie dwa zamieścił w „Studiach Historycznych”, a dziewięć w periodykach lokalnych, w tym osiem w „Annales Academiae Paedagogicae Cracoviensis. Studia

Historica” wydawanym przez swoją macierzystą uczelnię oraz jeden w „Studiach Humanistycznych” wydawanych przez Akademię Wychowania Fizycznego im. Bronisława Czecha w Krakowie. W bibliografii tekstów Habilitanta brakuje ponadto jakichkolwiek wydanych drukiem recenzji. Można ubolewać, że dr Majewski, pomimo niewątpliwych kompetencji w zakresie historii gospodarczej Polski, nie przejawia chęci do zajmowania się krytyką naukową, która w naukach historycznych w Polsce przeżywa obecnie wyraźny kryzys.

Dorobek naukowy Habilitanta uzupełnia udział w latach 2005–2016 w 6 międzynarodowych oraz 14 krajowych konferencjach naukowych organizowanych przez własną uczelnię lub lokalne instytucje i szkoły wyższe. Wygłosił na nich 20 referatów autorskich, z których 13 ukazało się drukiem w pracach zbiorowych pokonferencyjnych.

Reasumując, dorobek naukowy dra Mariusza W. Majewskiego, pomimo wskazanych niedociągnięć, uważam za wystarczający zarówno pod względem merytorycznym, jak i ilościowym. Poszerzanie obszarów badawczych wskazuje na pracowitość Habilitanta oraz na tkwiący w nim potencjał rozwojowy poparty gruntowną wiedzą w zakresie uprawianej specjalności, tj. historii gospodarczej Polski.

III. OCENA ROZPRAWY HABILITACYJNEJ

Ukoronowaniem dotychczasowych osiągnięć badawczych dra Mariusza W. Majewskiego jest obszerna monografia (rozprawa habilitacyjna) pt. *Rozwój motoryzacji w Drugiej Rzeczypospolitej*, opublikowana przez Wydawnictwo Naukowe Uniwersytetu Pedagogicznego w Krakowie w 2016 roku. Autor podjął się niełatwego zadania przedstawienia wieloetapowego procesu budowy i rozwoju polskiego przemysłu motoryzacyjnego w okresie międzywojnia na tle polityki gospodarczej Drugiej Rzeczypospolitej. Wybór problemu badawczego stanowi zwieńczenie badań zainicjowanych przez Habilitanta w 2007 roku i konsekwentnie realizowanych w latach następnych.

Pracując nad rozprawą habilitacyjną dr Majewski w pełni wykorzystał swoje umiejętności warsztatowe. Zebrał bogaty materiał źródłowy, w tym przede wszystkim niepublikowane wcześniej materiały zgromadzone w 28 archiwach krajowych i zagranicznych. Przytoczona powyżej liczba, aczkolwiek imponująca, nie daje jednak pełnego obrazu pozwalającego w pełni ocenić stopień ich wykorzystania. Rozmiary kwerendy przeprowadzonej przez dra Majewskiego można w pełni ocenić (i docenić) dopiero po uwzględnieniu licznych zespołów archiwalnych będących przedmiotem eksploracji, szczególnie zespołów dokumentów zdeponowanych w Archiwum Akt Nowych w Warszawie,

Archiwum Narodowym w Krakowie, Archiwum Państwowym w Katowicach, Archiwum Państwowym w Lublinie, Archiwum Państwowym w Poznaniu, Centralnym Archiwum Wojskowym w Warszawie oraz Archiwum Instytutu Polskiego i Muzeum im. gen. W. Sikorskiego w Londynie. Na podkreślenie zasługuje benedyktyńska praca Autora, który przestudiował kilometrowe zasoby akt, sprawozdań, raportów, elaboratów i notatek wytworzonych przez instytucje państwowe, samorządowe, finansowe oraz inwestorów zewnętrznych tworzących mozolnie podwaliny polskiego sektora motoryzacyjnego. Habilitant sprawnie poruszał się w labiryncie zasobów archiwalnych, a jego praca dała pozytywne efekty zarówno na poziomie informacyjnym, jak również podejmowanych analiz.

Istotnym uzupełnieniem materiału archiwalnego są publikowane zbiory dokumentów i druki urzędowe (148 pozycji), regulaminy i instrukcje (54 pozycje) oraz pamiętniki, wspomnienia i relacje (39 pozycji) uczestników życia politycznego i gospodarczego oraz prominentnych wojskowych Drugiej Rzeczypospolitej.

Odnosić należy także szerokie wykorzystanie przez Habilitanta przedwojennej i powojennej prasy (152 tytuły prasowe). Moje wątpliwości budzi jednak niewyodrębnienie z działu „Prasa” czasopism naukowych (np. „Wojskowy Przegląd Historyczny”, „Zeszyty Historyczne”, „Studia i Materiały do Historii Wojskowości”), których zawartość odnosząca się do prezentowanej problematyki powinna zostać przedstawiona w zasadniczym dziale bibliografii – „Opracowania”.

Wykorzystana literatura przedmiotu jest bardzo obszerna (ponad 280 pozycji) i uwzględnia najnowsze opracowania naukowe. Dominują w niej jednak opracowania polskojęzyczne, zaś opracowania obce reprezentowane są w znikomym stopniu (2 niemieckojęzyczne, 1 włoskojęzyczne, 1 francuskojęzyczne, 1 litewskojęzyczne).

Recenzowana rozprawa liczy 413 stron, w tym 331 stron tekstu zasadniczego z przypisami. Tekst został podzielony na jedenaście rozdziałów uporządkowanych według kryterium problemowo-chronologicznego. Do tekstu dołączono wstęp, uwagi końcowe, streszczenie w języku angielskim, wykaz źródeł i opracowań, indeks nazwisk, indeks miejscowości, indeks pojazdów, indeks przedsiębiorstw, zakładów przemysłowych i organizacji gospodarczych, wykaz ważniejszych skrótów, wykaz tabel i rycin zamieszczonych w tekście oraz wykaz ilustracji zamieszczonych na wkładce na końcu książki.

We wstępie Habilitant przedstawił motywy zainteresowania tematem, omówił układ pracy, wyjaśnił jej zakres chronologiczny i tematyczny, przedstawił cel rozprawy i główne pytania badawcze, scharakteryzował podstawę materiałową pracy oraz dokonał krytycznej

analizy literatury przedmiotu. W rozdziale I, wprowadzającym w problematykę, omówił główne założenia polityki rządu polskiego w zakresie motoryzacji państwa w okresie międzywojennym. W rozdziałach II – XI przedstawił złożoność procesu powstawania i ewolucji przemysłu motoryzacyjnego przedwojennej Polski, mechanizmy kształtowania się jego struktury produkcyjno-przestrzennej oraz prawidłowości i fluktuacje jakim podlegał. Podczas lektury pracy nasunęła mi się refleksja, że omówienie osiągnięć polskiego przemysłu motoryzacyjnego w okresie międzywojnia byłoby pełniejsze, gdyby Autor podjął próbę jego zaprezentowania na tle osiągnięć innych krajów Europy Środkowo-Wschodniej. Być może warto byłoby rozważyć naświetlenie tego problemu w dodatkowym rozdziale w następnym wydaniu książki.

W uwagach końcowych (zakończeniu) dr Majewski dokonał syntetycznego podsumowania wszystkich wątków pracy, zarówno natury gospodarczo-społecznej, jak i militarnej, organizacyjnej, kadrowej, technicznej i finansowej.

Habilitant uzupełnił treść rozprawy 6 tabelami, 9 rycinami oraz 62 ilustracjami foto dobrej jakości, co znacznie ułatwia zrozumienie prezentowanych wyników badań. Ponadto dzięki temu zabiegowi konstrukcyjnemu narracja, pomimo dużego stopnia szczegółowości, nie jest tak nużąca.

Dr Majewski perfekcyjnie stosuje aparat naukowy poprzez liczne przypisy (473) źródłowe i merytoryczne rozszerzające zasadniczą treść pracy. Z zaskoczeniem jednak stwierdziłem, że dane bibliograficzne zamieszczone w przypisach nie zawsze znajdują odzwierciedlenie w dołączonym do tekstu zasadniczego wykazie źródeł i opracowań. Habilitant pominął w dziale „Opracowania” wiele tekstów z przedwojennej prasy, np. s. 17, przyp. 2, W. Szczepański, *Stan handlu...*; s. 34, przyp. 4, K. Szymański, *Nadwozie samochodu....*. Ten błąd powtarza się wielokrotnie we wszystkich rozdziałach rozprawy.

Praca zawiera ogromny ładunek informacji dotyczących rozwoju polskiego przemysłu motoryzacyjnego w okresie międzywojennym. Z tym większym uznaniem stwierdzam, że Autor dołożył starań by maksymalnie ułatwić czytelnikowi korzystanie z tego monumentalnego dzieła. W tym celu zamieścił wykaz ważniejszych skrótów oraz solidnie opracowane indeksy.

Reasumując, mimo ujawnionych mankamentów prezentowana rozprawa w pełni wyczerpuje przyjęte przez Habilitanta założenia badawcze. W zakresie podjętym przez Autora dzieje motoryzacji Polski w okresie międzywojnia nie były dotąd przedmiotem dogłębnych badań historycznych. W tym sensie monografia dra Majewskiego ma charakter pionierski. Rzetelna i rozległa kwerenda archiwalna oraz wykorzystanie wartościowej

literatury przedmiotu skutkują tym, że opinie, przemyślenia i wnioski Autora są dobrze osadzone w materiale źródłowym skonfrontowanym z dotychczasowymi ustaleniami badawczymi. W mojej ocenie, zarówno treść rozprawy, jak i wnioski końcowe Habilitanta wykazały Jego dojrzałość badawczą, umiejętności analityczne oraz znakomitą orientację i wiedzę na temat dorobku historiografii polskiej w ww. problematyce. Rozprawę tę w całości oceniam pozytywnie.

IV. OCENA DOROBKU DYDAKTYCZNEGO ORAZ DOROBKU W ZAKRESIE POPULARYZACJI WIEDZY HISTORYCZNEJ

Działalność dydaktyczna dra Mariusza W. Majewskiego nie budzi zastrzeżeń. W latach 2010–2017 Habilitant był opiekunem roku, organizatorem i opiekunem obowiązkowych studenckich praktyk zawodowych, promotorem 12 prac licencjackich (kierunek: historia) oraz recenzentem 80 prac dyplomowych, w tym 50 magisterskich. W ocenianym okresie prowadził seminarium dyplomowe oraz wykłady, ćwiczenia i konwersatoria z zakresu Historii Polski XX wieku.

Dr Majewski może też odnotować w swoim dorobku popularyzację wiedzy historycznej. Dał się poznać jako autor (w jednym przypadku współautor) cyklu artykułów popularyzatorskich (8) poświęconych problematyce motoryzacji, zamieszczonych na łamach czasopism: „Automobilista” oraz „Do Broni”. Habilitant nie stroni także od wykładów z zakresu dziejów motoryzacji i lotnictwa polskiego przeznaczonych dla studentów, młodzieży licealnej i wszystkich pasjonatów tej problematyki. W ramach promocji swojej książki pt. *Rozwój motoryzacji w Drugiej Rzeczypospolitej* udzielał wywiadów radiowych oraz spotykał się z czytelnikami podczas 21 Międzynarodowych Targów Książki w Krakowie zorganizowanych w październiku 2017 roku.

Z tytułu recenzyjnych obowiązków pragnę również odnotować udział dra Majewskiego w pracach polskiego Towarzystwa Historii Gospodarczej, Muzeum Uniwersytetu Jagiellońskiego Collegium Maius, Muzeum Inżynierii Miejskiej, Krakowskiego Towarzystwa Ochrony Zabytków Techniki, Muzeum Energetyki i Techniki w Wilnie, Instytutu Pamięci Narodowej w Rzeszowie oraz Stowarzyszenia Kolekcjonerów Historycznych Papierów Wartościowych. Poprzez zaangażowanie w prace wspomnianych instytucji Habilitant zyskał możliwość wygłaszania odczytów i prowadzenia merytorycznych dyskusji.

WNIOSEK KOŃCOWY

Po zapoznaniu się z dorobkiem naukowym dra Mariusza W. Majewskiego stwierdzam, że Habilitant jest przygotowany do prowadzenia samodzielnej pracy naukowej. W swoich badaniach podejmuje tematy słabo rozpoznane i nieopisane w polskiej historiografii. W podejściu naukowo-badawczym cechuje go dążenie do możliwie szerokiego wykorzystania źródeł i konfrontowania wyników kwerendy z dotychczasowymi ustaleniami historiografii. Opanował w stopniu zadowalającym trudny warsztat historyka specjalizującego się w zakresie dziejów gospodarczych Polski w XX wieku. W przedstawionych do oceny publikacjach dostrzegam umiejętność stosowania metod badawczych oraz dociekliwość cechującą wytrawnego historyka.

Przedstawiona rozprawa pt. *Rozwój motoryzacji w Drugiej Rzeczypospolitej* oraz cały dorobek naukowy i dydaktyczny dra Mariusza W. Majewskiego spełniają warunki stawiane w postępowaniu habilitacyjnym, określone przez Ustawę z dn. 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2016 r. poz. 882 i 1311). Tym samym wnioskuję o dopuszczenie dra Majewskiego do dalszych etapów przewodu habilitacyjnego.

Kraków, 24 lipca 2018 r.

